16/09/2019

Ο Μητροπολίτης που έχει βαπτίσει 60.000 Ορθοδόξους

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Για το ιεραποστολικό του έργο μέσα από τις αντίξοες συνθήκες φτώχειας, ανέχειας και αναλφαβητισμού στην Αφρική μιλά στην εφημερίδα Ροδιακή και τον Μπάμπη Μαστροδημήτρη, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ειρηνουπόλεως κ. Δημήτριος.

“Σε πείσμα των καιρών και με τη βοήθεια εκατοντάδων αδελφών του από τη Ρόδο και τη Θεσσαλονίκη κυρίως, εγκαινιάζει ναούς, νοσοκομεία, σχολεία, φτιάχνει καινούρια πηγάδια, προσφέρει καθημερινά φαγητό και φάρμακα, σώζοντας χιλιάδες παιδιά στη Μαύρη Ήπειρο.
Ο Σεβασμιώτατος Δημήτριος βρέθηκε στη Ρόδο για ένα διήμερο, στο πλαίσιο των εορτασμών για τα «εννιάμερα» της Θεοτόκου, στην Ιερά Μονή της Παναγίας Υψενής και άνοιξε την καρδιά του στη Ροδιακή”.

Το 1989 ενταχθήκατε στην Ιεραποστολική Μονή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στο Θάρρι. Μιλήστε μας για το πώς συνέβη αυτό;

Από νεαρός είχα μια έφεση για την ιεραποστολή. Είχα πάει στον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη (σ.σ. αναγνωρίστηκε ως Άγιος το 2015) και μου είχε πει «παιδί μου» μην το αφήσεις αυτό, έχει ο Θεός και θα δεις στην πορεία πώς θα εξελιχθεί αυτό».

Ο πνευματικός μου που ήταν στο Άγιο Όρος, ο γέροντας Παρθένιος ο Αγιοπαυλίτης, όταν τελείωσα τις σπουδές μου, μού λέει: «παιδί μου, τώρα να πας και στον στρατό. Αν είναι να φύγεις για την Αφρική, πρέπει να είσαι λίγο σκληραγωγημένος». Ήμουν παιδί της πόλεως γεννημένος και μεγαλωμένος στη

Θεσσαλονίκη, χωρίς εμπειρίες. Όταν τελείωσα τη στρατιωτική μου θητεία πήγα στο Άγιο Όρος και του λέω «με την ευχή σας ήρθα να γίνω μοναχός».

Μου λέει «όχι παιδί μου δεν θα μείνεις κοντά μου γιατί εσύ έχεις την κλίση της ιεραποστολής και πρέπει να πας σε ένα ιεραποστολικό μοναστήρι». Αυτό το τονίζω γιατί καμιά φορά λένε ότι στα μοναστήρια ξεγελάνε τα νέα παιδιά. Εγώ τότε ήμουν 24 ετών με ήδη δύο πανεπιστημιακά πτυχία και όμως όταν πήγα στο Άγιο Όρος δεν με κράτησε ο γέροντας.

Με συμβούλευσε να πάω να δω τρία ιεραποστολικά μοναστήρια. Πήγα κι εγώ ο κακομοίρης πρώτα σε ένα του Αγίου Όρους όπου μου είπαν ότι δεν παίρνουν άλλους, μετά σε ένα της Μακεδονίας όπου μου είπαν ότι δεν έχουν τέτοιο πρόγραμμα και τότε θυμήθηκα ότι ένα παιδί, ένας Παναγιώτης, ο νυν ηγούμενος πατήρ Άνθιμος στην Παραμυθία, είχε έρθει στο Άγιο Όρος και εγώ βοηθούσα στα κεράσματα.

Τον ρωτάω η Ρόδος πώς πάει; Μου είπε ότι είμαστε πολύ χαρούμενοι γιατί τώρα έχουμε ιεραποστολικό μοναστήρι, ο πατήρ Αμφιλόχιος πάει στο Θάρρι! Έτσι σκέφτηκα και ήρθα στη Ρόδο… Έφτασα με το λεωφορείο στα Λάερμα και μετά με τα πόδια στο Θάρρι. Ήταν εκεί ένα παιδί από την Αμερική ο Νικόλαος, κατόπιν πατήρ Χριστόδουλος Παπαδέας και εγώ ήμουν ο δεύτερος αδελφός. Όταν πήγα εκεί υπήρχε η φήμη του πατρός Αμφιλοχίου σε όλη την Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο ότι πρόκειται περί ενός Αγίου κληρικού.

Όταν έμεινα δυο τρεις ημέρες κοντά του κατάλαβα πραγματικά ότι αυτός ο κληρικός άξιζε να μείνεις κοντά του και να μαθητεύσεις. Έτσι έμεινα στη Ρόδο, τρία χρόνια ως δάσκαλος στα Λάερμα και ως δόκιμος μοναχός στο Θάρρι, στη συνέχεια έκανα ένα χρόνο στη Θεσσαλονίκη και επέστρεψα άλλα τρία χρόνια όπου ήμουν δάσκαλος στη Λάρδο, αλλά είχαμε κύκλους Αγίας Γραφής και κατηχητικά των νέων στη Λάρδο, στην Κάλαθο, στην Πυλώνα, στο Ασκληπειό και στη Λίνδο. Ήταν μια καρποφόρα περίοδος εκείνα τα τρία χρόνια.

Προλάβατε την επόμενη ερώτησή μου. Για έξι χρόνια συνολικά διδάξατε ως δάσκαλος στη Ρόδο, στα Λάερμα και τη Λάρδο. Σας θυμάμαι να διαμένετε σε ένα από τα κελιά της Ιεράς Μονής Υψενής, έχοντας εξασφαλίσει ειδική άδεια καθώς επρόκειτο για γυναικεία μονή, να κατεβαίνετε με το αυτοκινητάκι σας κάθε πρωί στο χωριό της Λάρδου να διδάξετε και έπειτα να επιστρέφετε πίσω για προσευχή και για να είστε κοντά στο Θεό. Τι θυμάστε από εκείνα τα χρόνια;

Τα τρία χρόνια που έμεινα στην Παναγία Υψενή ήταν τα τρία καλύτερα χρόνια της ζωής μου μέχρι τώρα! Όπως πολύ σωστά είπες με ειδική άδεια, αλλά δεν ήταν και δύσκολο γιατί ήταν όλες γριούλες! Και ποιος άλλος θα ερχόταν, ένα νέο παλικάρι, να μείνει μέσα στις γριούλες να τις μάθει να ψέλνουν, να τις μάθει τυπικό, να οδηγεί το αυτοκίνητο, να πηγαίνουμε στα ιδρύματα όπως στα Κολύμπια, στους ψυχικά ασθενείς και στους αναπήρους να τους στηρίζουμε.

Μαζί με τις κυρίες από τη Λάρδο και τους γονείς των μαθητών μου, είχαμε μια πολύ ωραία οργάνωση τότε, ήμασταν περίπου 300 άτομα απ’ όλη την περιοχή εδώ και κάναμε εκστρατείες αγάπης, στέλναμε ρούχα στην Αφρική, στις Φιλιππίνες, στις Ινδίες. Έτσι δημιουργήθηκε με τις ευχές του πατρός Αμφιλοχίου ένα κίνημα αγάπης και σύλλογοι αγάπης σε κάθε χωριό που υπάρχουν από το 1990 μέχρι σήμερα και δραστηριοποιούνται για την αγάπη και την πίστη μας.

Πάντως μιας και το αναφέρατε, οι κάτοικοι της Λάρδου και γενικότερα οι Ροδίτες σας αγάπησαν πάρα πολύ. Ακόμη και σήμερα το δείχνουν έμπρακτα και στηρίζουν ενεργά το ιεραποστολικό σας έργο.

Είναι αλήθεια ότι τη Ρόδο την θεωρώ δεύτερη πατρίδα μου! Κι εγώ αγαπώ πάρα πολύ τη Ρόδο και έχω πάρει πάρα πολλή αγάπη εδώ, αλλά έχω δώσει και πολλή αγάπη. Ό,τι έκανα εδώ και σαν δάσκαλος στους μαθητές μου και σαν καθηγητής στα κατηχητικά και σαν κυκλάρχης στους κύκλους Αγίας Γραφής με τις κυρίες το έκανα με πολλή αγάπη. Θυμάμαι μια φορά ξεκίνησα με τα πόδια από τα Λάερμα να έρθω στη Λάρδο να κάνω κατηχητικό! Περίπου 11 χλμ. Δεν έβρισκα μεταφορικό μέσο και ξεκίνησα με τα πόδια. Κάπου στη μέση της διαδρομής, αφού είχα κάνει πέντε χιλιόμετρα περίπου, εμφανίστηκε ένα αυτοκίνητο και με πήρε. Αλλά θα έκανα όλη τη διαδρομή δεν με ένοιαζε. Τόσο πολύ αγαπούσα τους ανθρώπους.

Μας έμαθε βέβαια ο πατήρ Αμφιλόχιος να αγαπάμε την εκκλησία και να θυσιαζόμαστε γι’ αυτήν. Αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που πήγαμε και στην Αφρική. Αν σκέπτεσαι τον εαυτό σου, δεν θα πας στην Αφρική. Πρέπει να έχεις αυτοθυσία για να πας σε τέτοια μακρινά, δύσκολα και επικίνδυνα μέρη.

Πράγματι πάντως μέχρι και σήμερα στηρίζουν το έργο της ιεραποστολής οι κάτοικοι της περιοχής. Πρέπει να πω ότι για παράδειγμα πέρσι οι καταστηματάρχες της Λίνδου, μόλις έκλεισε η σεζόν μας έστειλαν 12 μεγάλα κιβώτια από το στοκ που έμεινε στα μαγαζιά τους, με πιάτα, σουβενίρ κ.λπ. για να τα πουλήσουμε σε παζάρι, στηρίζοντας έτσι το ιεραποστολικό έργο.

Θυμάμαι στους μαθητές σας λέγατε πάντοτε να μην πετούν στα σκουπίδια το κολατσιό τους αν δεν το έχουν τελειώσει και ότι θα έπρεπε να σκέφτονται πως τα παιδιά στην Αφρική δεν είχαν καν φαγητό να φάνε. Ποιες θεωρείτε ότι ήταν οι αρχές που καταφέρατε να διδάξατε ως δάσκαλος και αν πιστεύετε σήμερα που συναντάτε αρκετούς από αυτούς ότι καταφέρατε να πετύχετε κάτι.

Ο στόχος μου από την πρώτη ημέρα που πήγα στην εκπαίδευση, ήταν η πίστη και η αγάπη. Αυτά που λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Αυτό που προσπάθησα να

μεταδώσω στους μαθητές μου ήταν η πίστη διά της αγάπης. Γιατί αν είναι μόνο λόγια, ένα νέο παιδί δεν το συγκινείς. Αλλά αν το αγαπάς αυτό το παιδί, τότε μπορεί και να έχει αποτέλεσμα. Είναι αλήθεια ότι ο γέροντας Αμφιλόχιος μάς έμαθε να αγαπάμε και να συγχωράμε τους ανθρώπους. Αυτός ήταν και ο λόγος που σαν δάσκαλος δεν έβαλα πότε μα ποτέ σε μαθητή μου Β. Ποτέ δεν έβαλα σε μαθητή μου 8, έπαιρναν όλοι 9 και 10. Γι' αυτό όλοι με αγαπούσαν και προσπαθούσαν.

Ακόμη και τα παιδιά που δεν είχαν πολλές δυνατότητες ή βοήθεια από το σπίτι γιατί ήταν ξένης καταγωγής ή πρόσφυγες από τη Ρωσία, την Αλβανία και τη Βόρεια Ήπειρο, παρ' όλα αυτά και εκείνα τα παιδιά προσπαθούσαν και είχαν απόδοση. Γιατί επιβράβευα. Είναι αυτό που λέμε η πίστη διά της αγάπης... Όταν έχουμε αγάπη όλα τα εμπόδια ξεπερνιούνται και οι αδυναμίες γίνονται δυνατότητες.

Κάθε καλοκαίρι μετά τη λήξη του σχολικού έτους ταξιδεύατε για πολλά χρόνια από το 1992 και έπειτα σε Μαδαγασκάρη, Ινδία, Χονγκ Κονγκ ως ιεραπόστολος. Μάλιστα στα βιβλία των θρησκευτικών του δημοτικού σχολείου δίπλα στο κεφάλαιο με το ιεραποστολικό έργο υπήρχε η φωτογραφία σας. Πώς ενταχθήκατε στην ελληνική ιεραποστολή και πώς ήταν εκείνα τα χρόνια;

Είναι η αλήθεια ότι είχα την επιθυμία της ιεραποστολής και εδώ όταν ήμασταν στο Θάρρι με τον γέροντα, μας το καλλιεργούσε αυτό. Το 1992 μου πρότειναν να πάω στις Ινδίες. Εκείνη την περίοδο ήμουν στη Θεσσαλονίκη και πήγα στον γέροντα (Άγιο) Παΐσιο. Μου λέει «παιδί μου, πόσα χρόνια είσαι στο Θάρρι;», «τρία» απάντησα. «Εντάξει ρώτα τον πνευματικό σου και να πας», με συμβούλευσε και έτσι βρέθηκα στην ιεραποστολή. Αλλά... αλλά... δύο χρόνια πριν είχα πάει να δω τον πατέρα Παΐσιο, δεν είχαμε συζητήσει ποτέ για την ιεραποστολή.

Πιο πολύ ενδιαφερόμουν τότε αν θα έπρεπε να κάνω οικογένεια ή να γίνω μοναχός. Βγαίνει ένα παλικάρι έξω, δεν υπήρχαν άλλοι και μου λέει «βγάλε το λουκέτο και έλα μέσα». Πρώτα με έβαλε στο δωμάτιο του, αυτός κάτι έκανε και δεν μου μιλούσε. Εγώ παρατηρούσα ένα δωμάτιο κατασκονισμένο, αλλά λαμπερό. Αυτή η σκόνη έμοιαζε σαν χρυσάφι μέσα στο φως του ήλιου μέσα στο δωμάτιο του Αγίου Παΐσιου.

Παρατήρησα το κρεβάτι του που ήταν από τούβλα, το ένα πάνω στο άλλο και κάτι σανίδια και μια κουβέρτα ριγμένη έτσι πρόχειρα. Παρατηρούσα αυτή την απλότητα που όμως μέσα στην καρδιά μου γέμιζε ένα φως! Ένιωθα κάτι πολύ ιδιαίτερο και ελκυστικό. Κάτι πολύ πνευματικό και ουράνιο. Μετά με παίρνει στην

εκκλησία. Μόλις μπήκαμε στο παρεκκλήσιο κάτι είδα εγώ στο θρόνο δίπλα, αλλά από νέο παιδί ποτέ δεν σκανδαλιζόμουν. Ποτέ δεν με ένοιαζε τι κάνει ο άλλος. Πάντα έβλεπα τον εαυτό μου και δεν ασχολούμουν με τους άλλους. Και μου λέει «ήταν εδώ ένα παλικάρι και μου είπε γέροντα έχω ψυχολογικά προβλήματα.

Του λέω πάρε αυτά τα στραγάλια να τρως κάθε πρωί νηστικός ένα στραγάλι, αλλά πρέπει να κόψεις το τσιγάρο. Και λέει ε να γέροντα από αυτή τη στιγμή δεν καπνίζω ξανά». Κι άφησε το πακέτο στο θρόνο του Χριστού. Έτσι όταν μπήκα εγώ είδα ένα πακέτο Marlboro στο θρόνο του Χριστού. Και μου λέει ο γέροντας: «Αν ήταν κανένας άλλος τώρα, θα έβγαινε έξω σε αυτούς που μαζεύτηκαν -είχε γεμίσει ήδη έξω, ακούγονταν οι φωνές- και θα τους έλεγε βρε κορόιδα τι περιμένετε, αυτός τα τσιγάρα μέσα στην εκκλησία τα ‘χει!».

Λέω «προς Θεού γέροντα πώς θα σκεπτόμουν τέτοιο πράγμα» και μου απάντησε «παιδί μου, πρέπει πάντοτε να έχουμε καλούς λογισμούς. Πάντοτε το καλό μηχανάκι βγάζει καλούς λογισμούς, το κακό το μηχανάκι βγάζει κακούς λογισμούς. Άντε τώρα να φύγεις και να βάλεις το λουκέτο να μην μπουν άλλοι». Όταν έφυγα ήταν γεμάτο κόσμο. Εμένα δεν μου είπε τίποτα άλλο, αλλά καθώς έφευγα γυρίζει και τους λέει: «Τον βλέπετε αυτόν τον δάσκαλο; Αυτός θα γίνει ιεραπόστολος!».

Ανάμεσα σε αυτούς που κάθονταν εκεί ήταν και ο πατήρ Βασίλειος από τον Άγιο Λουκά της Θεσσαλονίκης. Αργότερα όταν τον βρήκα μου είπε αυτό το περιστατικό. Ήταν από τον Θεό να βρεθώ στην ιεραποστολή και στη Ρόδο πρωτίστως, κοντά σε έναν Άγιο άνθρωπο όπως ο πατήρ Αμφιλόχιος, να μαθητεύσω εδώ στη Ρόδο σε καλούς ανθρώπους. Πήρα και έδωσα πολλή αγάπη εδώ στο νησί, γιατί οι Ροδίτες αγαπούν την εκκλησία και έχουν πολύ μεγάλη πίστη. Εγώ είμαι Μακεδόνας, αλλά πρέπει να το ομολογήσω ότι στη Ρόδο οι άνθρωποι έχουν μεγαλύτερη πίστη απ’ ό,τι στη Μακεδονία. Σε αυτό τον τόπο ωρίμασα, όσο μπορεί να ωριμάσει κανείς βέβαια.

Άνθρωποι είμαστε, αμαρτωλοί, τα χάλια μας έχουμε, αλλά προετοιμάστηκα εδώ για να μπορέσω να πάω αργότερα στις Ινδίες από το 1992 έως και το 2000 και μετά το 2000 στην Αφρική.

Πώς σε αυτό το παιδί να του μιλήσεις για τον Χριστό, αν πρώτα δεν του δώσεις ένα πιάτο φαγάκι, αν δεν του δώσεις ένα φάρμακο για να σωθεί από το θάνατο, αν δεν του δώσεις ένα ρούχο, ένα ζευγάρι παπούτσια. Αν δεν το στείλεις στο σχολείο να μάθει να διαβάζει. Μέχρι τώρα έχω συμπληρώσει 27 χρόνια στην ιεραποστολή, ελπίζουμε ότι αυτά τα λίγα χρόνια της διακονίας μας να κάναμε κάτι και εμείς, να βάλαμε ένα λιθαράκι.

Θυμάμαι να μαζεύετε χρήματα από οικογένειες της περιοχής για να γίνουν ανάδοχες οικογένειες παιδιών που βαφτίζονταν στην Αφρική. Να μαζεύετε ρούχα και τρόφιμα για τον ίδιο λόγο. Τελικά η προσφορά στον συνάνθρωπο και η διάδοση της Ορθοδοξίας ήταν για εσάς κάτι στο οποίο ήσασταν ταγμένος από πολύ νωρίς;

Το όνειρό μου δεν ήταν να κάνω τον κόσμο Ορθόδοξο. Από μικρό παιδί σκεφτόμουν τον εαυτό μου να ανακατεύω το γάλα και να ταΐζω τα πεινασμένα παιδιά. Δηλαδή η αγάπη ήταν αυτή που με οδήγησε στην ιεραποστολή. Δεν ήμουν από μια πολύ θρησκευόμενη οικογένεια με τη στενή έννοια. Ο πατέρας μου δεν πήγαινε ποτέ στην εκκλησία. Αν και η μητέρα μου πήγαινε κάθε Κυριακή, γενικά ήταν μια οικογένεια αριστερών πεποιθήσεων, οπότε δεν είχαμε μια πολύ θερμή σχέση με την εκκλησία. Αλλά από μικρό παιδί ήταν αυτός ο πόθος μου.

Να βοηθάω τα πεινασμένα παιδιά. Αργότερα και ως δάσκαλος μπόρεσα διά της εκκλησίας αυτή την αγάπη να την κάνω πράξη. Μια πράξη χωρίς κρατούμενα. Γιατί αν δεν είσαι με τον Χριστό, δεν μπορείς να αρνηθείς και τα προσωπικά σου και την οικογένειά σου και τα περιουσιακά σου. Ενώ όταν είσαι στον Χριστό μοιράζεις τα υπάρχοντά σου και τον ακολουθείς και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό για να μπορέσεις πραγματικά να κάνεις έργο. Και οι άνθρωποι βέβαια είναι έξυπνοι και καταλαβαίνουν, αλλά και το Άγιο Πνεύμα φωτίζει εκεί που πραγματικά πρέπει να βοηθηθούν οι άνθρωποι.

Το 1999 ήρθε το πλήρωμα του χρόνου για εσάς να ασπαστείτε την ιεροσύνη, παρότι αν δεν κάνω λάθος αργήσατε καθώς η μητέρα σας είχε τις ενστάσεις της. Επιστρέψατε για να χειροτονηθείτε μάλιστα στην Ιερά Μονή Θάρρι. Πώς το πήρατε τελικά απόφαση;

Όλα αυτά τα χρόνια που ήμουν δόκιμος μοναχός, είναι η αλήθεια ότι οι γονείς μου δεν ήξεραν τίποτα και κυρίως ο πατέρας μου. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν από την πλευρά του πατέρα μου, όχι της μητέρας μου. Προκειμένου να μην κάνουμε σκάνδαλα και προβλήματα, ο γέροντας Αμφιλόχιος σιωπηρός δεχόταν την παραμονή μου στο Θάρρι μέχρι να έρθει αυτή η ευλογημένη ώρα. Πραγματικά το

1999 πήρα την ευχή του πατέρα μου, καθώς από τη μητέρα μου ήδη είχα την άδεια.

Με την παρουσία του τότε Μητροπολίτου Χονγκ Κονγκ και σήμερα Αρχιεπισκόπου Αγγλίας κ. Νικήτα και του Μητροπολίτου Κένυας κ. Μακαρίου, έγινε τότε η κουρά μου και πραγματικά είχε πάρα πολύ κόσμο και εισέπραξα πολλή αγάπη. Μου έλεγε η κ. Σταματία Κολιάδη από τη Λίνδο, ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ στη ζωή της εκείνο το βράδυ, καθώς στα μάτια της έλαμπα -ο Θεός ξέρει γιατί και πώς.

Έτσι κάποτε και στη Θεσσαλονίκη όταν χειροτονήθηκα Αρχιμανδίτης, ένας ιερέας πολύ μεγάλος πνευματικός εκεί, ο πατήρ Παναγιώτης από τους Ταξιάρχες, όταν μπήκε καθυστερημένα στο ναό για να με συγχαρεί την ώρα που μοίραζα το αντίδωρο με είδε να μην πατώ στη γη, να υπερίπταμαι. Τότε μου έβαλε δεύτερο σταυρό, ενώ φορούσα ένα και μου λέει «πατέρα Δημήτριε, σε πέντε χρόνια από τώρα θα είστε Μητροπολίτης.

Εγώ το άκουσα και το απέδωσα απλώς στην αγάπη του. Αργότερα μου εξήγησε ότι είδε αυτό το θαύμα και αυτή ήταν η αιτία που από τότε έμεινε κοντά μου και με βοήθησε με πάρα πολλά πνευματικά του παιδιά, χτίσαμε εκκλησίες, σχολεία και κλινικές. Έχει κοιμηθεί εδώ και δύο – τρία χρόνια.

Τελικά όμως γίνατε Μητροπολίτης πολύ νωρίτερα από την πενταετία. Το 2002 εκλεγήκατε από την Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Αλεξάνδρειας Μητροπολίτης Καμερούν και το 2004 Μητροπολίτης Ειρηνουπόλεως στην Τανζανία την οποία διακονείται μέχρι και σήμερα. Ήταν κάτι το οποίο περιμένατε εσείς ο ίδιος να συμβεί;

Η αλήθεια, όπως σας είπα, ήμουν από αριστερή οικογένεια και δεν με ενδιέφεραν καθόλου οι εξουσίες, τα πρωτεία και οι τιμές. Με άφηναν αδιάφορο. Επίσης κοντά στον πατέρα Αμφιλόχιο στο Θάρρι μάθαμε να είμαστε ταπεινοί και απλοί.

Μας καλλιεργούσε την ταπείνωση, όχι με λόγια, αλλά με το παράδειγμά του. Γιατί ο σημερινός Μητροπολίτης Γάνου και Χώρας είναι πραγματικά ένας Άγιος άνθρωπος και ήμασταν τυχεροί που παιδιά 25 χρόνων μαθητεύσαμε δίπλα του. Δεν μας ένοιαζε ποτέ να ανεβούμε σε αξιώματα. Ούτε καν σκεφτόμουν ότι θα γίνω Μητροπολίτης. Μα εγώ ήμουν εννιά χρόνια δόκιμος, ούτε μοναχός δεν είχα γίνει.

Τώρα πώς τα έφερε ο Θεός και ο Πατριάρχης Πέτρος με εξέλεξε Μητροπολίτη στο Καμερούν, δεν ξέρω. Η αλήθεια αγαπούσα πάντοτε την εκκλησία. Και τα δύο χρόνια που έμεινα κοντά στον Πατριάρχη ως διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου του και του γραφείου δημοσίων σχέσεων και Τύπου του Πατριαρχείου δούλευα από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός για το καλό της εκκλησίας και της ιεραποστολής.

Αυτό εξετίμησε ο Πατριάρχης και μου εμπιστεύτηκε στην αρχή το Καμερούν και στη συνέχεια ο νέος μας Πατριάρχης Θεόδωρος μου εμπιστεύτηκε την Τανζανία, όπου εδώ και 15 χρόνια διακονώ και πρέπει να σημειώσω ότι όταν έφτασα εκεί δεν υπήρχε σχεδόν τίποτε.

Τι καταστάσεις και ποια προβλήματα αντιμετωπίζετε όλα αυτά τα χρόνια που βρίσκεστε στην Τανζανία; Χαρακτηριστικά μου αναφέρατε σε κατ' ιδίαν συζήτησή μας ότι έχετε πάθει εφτά φορές ελονοσία!

Ναι! Δεν ήταν τόσο οι ασθένειες πάντως, γιατί όταν φοβάσαι τα μικρόβια, τα ταξίδια και τις αποστάσεις δεν γίνεσαι ιεραπόστολος. Κάθεσαι στο μοναστήρι σου στη Ρόδο ή σε μια ενορία στην Ελλάδα, στην Ευρώπη ή στην Αμερική. Όταν ο Θεός σε θέλει για εκεί σε παίρνει και σε πετάει! Όταν έφτασα στην Τανζανία η αλήθεια βρήκα 300 πιστούς και μια εκκλησία.

Η ιεραποστολή ήταν στα σπάργανα. Αυτά τα 15 χρόνια βαφτίσαμε 60.000, ανάμεσά τους πάνω από 8.000 Μουσουλμάνους, χτίσαμε 35 εκκλησίες, δύο ορφανοτροφεία και τώρα χτίζουμε το τρίτο, έχουμε οκτώ δημόσια σχολεία με 12.000 μαθητές, για τους φτωχότερους των φτωχών, πηγάδια για να έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό 500.000 άνθρωποι και έχουμε έντεκα κλινικές για τα παιδιά με AIDS, τροπικές ασθένειες και ελονοσία.

Είπατε προηγουμένως ότι έπαθα ελονοσία. Τι είναι η ελονοσία; Σε τσιμπάει ένα μολυσμένο κουνούπι, αρρωσταίνεις και πεθαίνεις.

Πότε πεθαίνεις; Όταν δεν έχεις τον ορό της ελονοσίας, που στοιχίζει δέκα ευρώ. Δηλαδή στην Αφρική χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα, για δέκα ευρώ! Και τι είναι δέκα ευρώ; Θα σας πω εγώ ότι δεν είναι τίποτε. Όποιος πει ότι δεν έχει δέκα ευρώ, όσο φτωχός και να είναι, λέει ψέματα.

Αν ανοίξουμε το δοχείο απορριμμάτων του σπιτιού μας κάθε μέρα θα βρούμε πεταμένα φαγητά, ληγμένα τρόφιμα που δεν μας αρέσανε, αξίας μεγαλύτερης των δέκα ευρώ. Είναι σαν να πετάμε κάθε μέρα στα σκουπίδια, τη ζωή ενός παιδιού στην Αφρική. Είναι πάρα πολύ εύκολο λοιπόν να κάνουμε τη ζωή των ανθρώπων ευκολότερη και να τους δώσουμε τη σωτηρία.

Θυμάμαι ότι κάποτε ήρθε ένας μοναχός από το Άγιο Όρος, από τα Καυσοκαλύβια και μου έδωσε χρήματα. Λέω «μα εσείς γέροντα κάνετε λιβανάκι, το πουλάτε σπυρί – σπυρί, να μπορέσετε να διορθώσετε την καλύβα που είναι 400 χρόνια εκεί και δίνετε σε εμένα τα χρήματα»; Και μου λέει «ναι Σεβασμιώτατε τα δίνω σε εσάς γιατί θέλω τουλάχιστον όταν βρεθώ μπροστά στο θρόνο του Θεού να κρατώ στα

χέρια μου ένα παιδί που έσωσα από τον θάνατο στην Τανζανία.

Είναι πάρα πολύ σημαντικό και θέλω να ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου τους Ροδίτες, και τα άλλα νησιά που έχουμε συμπαράσταση όπως η Κως και η Πάτμος. Ειδικά οι άνθρωποι εδώ από τη Ρόδο όλα αυτά τα χρόνια δεν μας έχουν ξεχάσει και μας έχουν βοηθήσει έτσι ώστε να έχουμε καθημερινά συσσίτιο για 450 παιδάκια, να έχουμε στα ορφανοτροφεία μας τόσα ορφανά παιδιά και τις μοναχές που είναι κοντά μας.

Θέλω να ευχαριστήσω τη γερόντισσα Μαριάμ της Παναγίας Υψενής που ήρθε μια φορά και μας βοήθησε, καθώς και τις αδελφές Θέκλα και Γαβριηλία. Γενικά θέλω να ευχαριστήσω τα σχολεία της Ρόδου, τα κατηχητικά, τον πατέρα Μάξιμο και τον Μητροπολίτη Ρόδου κ. Κύριλλο που είναι μεγάλος φίλος της ιεραποστολής. Είναι αδελφός και αγαπάει τους ιεραποστόλους. Πάντοτε με μεγάλη θέρμη μας δέχεται εδώ στο νησί και μπορούμε και απολαμβάνουμε της αγάπης και της φιλοξενίας του.

Θέλω να μου πείτε και δύο λόγια για τη σημερινή εικόνα της μονής την οποία ζήσατε στο παρελθόν. Έχει γίνει πλέον η αγιοκατάταξη του Οσίου Μελετίου και χτίζεται στη μνήμη του μια μεγαλοπρεπής εκκλησία.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γάνου και Χώρας κ. Αμφιλόχιος ως Λαρδιακός πάντοτε φρόντιζε για τη μονή της Παναγίας Υψενής. Πρώτα με τον πατέρα Σεραφείμ και την αδελφότητα, μετά με τη μοναχή Ευγενία, στη συνέχεια όταν ανέλαβε ο Μητροπολίτης Κύριλλος έδωσε εδώ νέα πνοή με την εκλογή ως ηγουμένης της γερόντισσας Μαριάμ. Μιας νέας μοναχής, με σύγχρονο πνεύμα, με αγάπη, με κοινωνικότητα, μορφωμένη, η οποία έγινε μαγνήτης και είλκυσε νέα κορίτσια από ολόκληρο τον κόσμο.

Βλέπει κανείς σήμερα στην Παναγία Υψενή μοναχές από την Αμερική, την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία, την Αλβανία και την Αφρική. Είναι πάρα πολύ δύσκολο σε ένα μεγάλο νησί όπου οι περισσότεροι έχουν πέσει με τα μούτρα στην ύλη, θέλοντας να κάνουν ξενοδοχεία, να κάνουν επιχειρήσεις, αυτοκίνητα και τουριστικές υποδομές, να βρεθούν 20 ευλογημένες ψυχές και να αφιερώσουν τον εαυτό τους στον Χριστό.

Ξέρετε εμείς οι ιερείς θα κάνουμε ένα τρισάγιο, μια κηδεία, έναν αγιασμό, μια λειτουργία, έχουμε έναν μισθό, θα πάρουμε μια σύνταξη, έχουμε μια ασφάλεια. Οι μοναχές, γι’ αυτό και τις θαυμάζω και τις λατρεύω και τις βοηθώ, είναι ολοκληρωτικά αφιερωμένες στον Χριστό.

Και θέλω να παρακαλέσω τους αναγνώστες αυτής της ευλογημένης και εγκρίτου εφημερίδας της «Ροδιακής», να συμπαρίστανται στα γυναικεία μοναστήρια. Γιατί

οι μοναχές είναι αμνάδες Χριστού και είναι αφιερωμένες στην εκκλησία χωρίς κρατούμενα, χωρίς να περιμένουν τίποτε. Καμία εξέλιξη, κανένα αξίωμα, καμία οικονομική απολαβή.

Βλέπετε, πριν πω για τα κτήρια είπα πρώτα για τα πρόσωπα. Τα κτήρια έρχονται και παρέρχονται, αλλά 20 νέα πρόσωπα στην Παναγία Υψενή, σημαίνει ότι αυτό το μοναστήρι θα έχει ζωή τουλάχιστον για τα επόμενα 100 χρόνια. Όταν υπάρχουν τέτοιες μορφωμένες, καλλιεργημένες μοναχές, με τέτοιες αγγελικές φωνές, φυσικό είναι να ‘ρθούν και οι άνθρωποι εδώ και να χτιστεί μεγαλύτερη εκκλησία γιατί δεν τους χωράει πια αυτό το μικρό εκκλησάκι.

Πάντα όταν έρχομαι στη Ρόδο με τα πνευματικά μου παιδιά θαυμάζουμε αυτή την εξέλιξη και πάντα όταν έχουμε κάποια εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη, όπου έχω γύρω μου 3.000 – 4.000 κόσμο, καλώ την γερόντισσα Μαριάμ και έρχεται. Έτσι και εδώ το μοναστήρι έχει μια σημαντική βοήθεια.

Θα πρέπει πάντοτε να βοηθάμε και να δίνουμε όχι από το περίσσευμά μας, αλλά από το υστέρημά μας γιατί αυτές οι μοναχές θα σώσουν και εμάς! Είναι αυτές που θα κάνουν το θαύμα και ίσως ο Θεός μας βάλει και εμάς σε μια γωνίτσα εκεί στον Παράδεισο. Αν περιμένουμε από τα έργα μας, είμαστε μηδενικοί.

Κλείνοντας θα πρέπει να σας πω ότι εντοπίζω ακόμη και σήμερα να έχετε τρομερά ανεπτυγμένη την αίσθηση του χιούμορ, παρά τα προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίζετε καθημερινά. Το είδαμε ακόμη και κατά τη διάρκεια της σημερινής Θείας Λειτουργίας. Είναι ένας τρόπος αυτός να προσεγγίζεται τα νέα παιδιά;

Στην Αφρική τους αρέσει όταν κάνει κανείς λίγο χιούμορ, γιατί συνήθως οι λευκοί αντιμετωπίζουν τους Αφρικανούς είτε με υπεροψία, είτε με φόβο. Εμείς ούτε υποτιμούμε τους ανθρώπους, ούτε τους φοβόμαστε. Τους αγαπάμε, γι’ αυτό είμαστε εκεί κάτω. Η ζωή είναι πάρα πολύ γλυκιά και δεν είναι δύσκολη.

Εμείς κάνουμε τη ζωή δύσκολη. Η ζωή μας γίνεται όμορφη με μια καλημέρα, με ένα λουλούδι που θα προσφέρουμε στη γυναίκα μας, με ένα καφεδάκι που θα πιούμε με τον άντρα μας στη βεράντα, με μια αγκαλιά, με έναν ασπασμό, με ένα χαμόγελο.

Εμείς κάνουμε την ζωή μας δύσκολη και ζητάμε τα πολλά και στο τέλος ξεχνάμε τα λίγα και τα χάνουμε όλα. Γι’ αυτό συγχαίρω τους αδελφούς μου τους Ροδίτες που πετυχαίνουν με τις επιχειρήσεις τους, αλλά θέλω να παρακαλέσω να μην ξεχνάτε να προσφέρετε ένα λουλούδι στη γυναίκα σας, ένα καφέ στον άντρα σας, μια αγκαλιά στα παιδιά σας, μια γλυκιά οικογενειακή κουβέντα. Αυτές είναι στιγμές οι οποίες μένουν ανεξίτηλα γραμμένες στις καρδιές των ανθρώπων και

δεν στοιχίζουν και τίποτε.

Ποιος είναι ο Ειρηνουπόλεως Δημήτριος

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ειρηνουπόλεως, Υπέρτιμος και Έξαρχος ‘Ανατολικής Τανζανίας και Σεϋχελλών κ. Δημήτριος (κατά κόσμον Θεμιστοκλής Ζαχαρέγκας), εγεννήθη στον Σοχό Θεσσαλονίκης το έτος 1965.

Εσπούδασε στην Εκκλησιαστική Παιδαγωγική Ακαδημία Θεσσαλονίκης και στην Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Το έτος 1989 ενετάχθη στην Ιεραποστολική Μονή Αρχαγγέλου Μιχαήλ-Θάρρι της Ρόδου. Διηκόνησε ιεραποστολικά από το 1992 σε Μαδαγασκάρη, Ινδία, Χόνγκ Κόνγκ και Φιλιππίνες και ανέπτυξε αξιόλογη φιλανθρωπική δραστηριότητα.

Εχειροτονήθη Διάκονος και Πρεσβύτερος υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Χόνγκ Κόνγκ κ. Νικήτα το 1999.

Ενετάχθη στον Κλήρο του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και υπηρέτησε ως Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Αλεξανδρείας και Υπεύθυνος Γραφείου Τύπου και δημοσίων σχέσεων του Πατριαρχείου.

Ελαβε μέρος σε πλείστες Ειρηνικές Επισκέψεις και Ιεραποστολικές Περιοδείες του Πατριάρχου ανά τον κόσμο.

Μητροπολίτης Καμερούν εξελέγη την 16ην Σεπτεμβρίου 2002 υπό της Αγίας και Ιεράς Συνόδου παμψηφεί, χειροτονηθείς από του μακαριστού Πατριάρχου Αλεξανδρείας κυρού Πέτρου Ζ’ την 6ην Οκτωβρίου 2002.

Μητροπολίτης Ειρηνουπόλεως εξελέγη υπό της Ιεράς Συνόδου την 27ην Οκτωβρίου 2004.

Η Ιερά Μητρόπολη Ειρηνουπόλεως περιλαμβάνει στην πνευματική της δικαιοδοσία τα κράτη της Τανζανίας και των Σεϋχελλών νήσων.